Cst. ita ... ipsius luminis, et illius vitalitas nullam conexionem na-
tem hent. ... lumine Gloria supnali, ideo vitalitas nathi
nullum ordem nalem dicit, ad visionem B. supnalem. =

Contra si sumatur illud ... ex
illo lumine et lumine Gloria, tunc here conexionem nalem ...
visione Beata. et ... huius e, qa illud ... ex illo, et lu-
mine Gloria natis postulat ... cum vitalem visionis
supnalis: ... hoc e in ... et ... in ... =

V in hoe detr appetus Elicitus ad scias supnales?

Quæres 2º. ... detr appetus Elicitus in hoe ad Vi-
sionem Beatam. Resolvo 1º. supposita cognitione Fidei divina pot
dari in hoe appetus Elicitus ad visionem B. ... qa Fides divina
proponit visionem B. ut obtum bonum, et amabile: ... voluntas huina
pot appetere tale obtum. ... qa ... appetit visionem Beati-
ficam, qm scit ee optimam. =

Resolvo 2º. et supposita cognitione nali qm
... pot ... elicere ... cognitione supnali Fidei: imo et supposita
sola cognitione probabili qm qs pot here de visione B. qa nimir
... magister dixit visionem Beatam ee excellens
bonum pot ... illam appetere et ... qa sape desideramus
aliqd bonum ... notitiam probabilem ... hemus: ... optamus
videre Romam, Galliam ~~etc~~ =

Resolvo 3º. hic appetus si fuerit
nalis pot ee inefficax ... visionis Beata. Ante probationem huius
resolutionis, sciendum e appetum ... ee efficacem, ... inefficacem:
Efficax e ille, qui ... tendit in finem, ... et in media naria
ad ... finem, ita ut ... optat finem, etiam ponit

Et velit applicare media ad talem finem adepiscendum. Appetus Inefficax e qdam six complacentia finis 1o qdam pura velleitas ita ut ex vi istius n adhibeantr media ad finem assequendum. His propositis.

Pr nostra resolutio 1o qa Visio Beata pot appeti ut bona et hoie infideli: go pot etiam ab illo amari sed inefficaciter qa n agit de mediis ad eam assequendam. Pr 2o et in hoie fideli, qa iste pot ita in vitiis immergi, ut licet inefficaciter cogitet de Visione Beata qa ille n curat applicare media narria bonor oper ad talem finem comparandum. Pr 3o qa Visio Beata pot aliquo appeti fideli ut qdlibet aliud bonum bonum nale circa qd pot dari appetus inefficax. Pr tandem qa p aus mere nales n pot cogni Visio Beata: go nec pot appeti appetu nali inefficaci.

Resolutio 4o pot in nobis dari appetus elicitus efficax supernalis circa Visionem Beatam supposita cognitione supernali fidei Divina. Pr qa hoc desiderium procedit ab hitu Spei supernalis et ex vi istius applicat ho media ad assequendum finem Beatitudinis: sed hic appetus e efficax: go etc. Ostenditr minor qa ex vi Spei aeterne Beatitudinis prorumpit ho in actum contritionis in Penitentiam Communionem Eucharisticam et alia opera conducentia ad ipsam Beatitudinem tamquam media ad finem.

Resolutio 5o n pot in nobis dari appetitus mere nalis efficax ad Visionem Beatam. Haec resolutio e contra aliqs DD. Pr tn 1o qa ex vi cognitionis nalis n pot ho ex se applicare media q conducant ad Beatitudinem assequendam: et ostendo hoc qa cognitio nalis ex principiis n het connexionem cum mediis supernalibus narriis ad assequendum Beatitudinem. Unde Hereticus het cognitionem nalem de Beatitudine, et tn ex vi illius

Non applicat media supnalia naria ad veram Beatudinem. Imo Catholicus dum e in peccato et p fidem cognoscit Beatudem èe bonam et ti illam efficaciter n amat ĝtenus non poni media naria.

Pr. 2º qa in nobis n' dar appetitus Innatus nalis ad finem Beatam, ut e coe: gº neq Elicitus nalis efficax. Pr. 3º et melius, qa ut detr aus efficax detbet poe adhibere media ad obtinendum finem: Sd aus mere nalis numqm pot adhibere media supnalia ad Beatudem; e° ostendo hoc, qa p auxilium, et amorem puri nalem et per alia opera nalia n possumus assequi Beatudem Æternam: gº ex vi istius appetus nalis numqm pot efficaciter intendi fio Beata.

Adote fio tamen hoc èe per se, et ex vi aus nalis nam p accens, et ocasionaliter bn pot gs ex au nali elicere alium supnalem si occurrat prium supnale, et ideo aus nalis pot aliqn p accens imperare alium aum supnalem: v.g. commotio nalis miseria pauperis pot imperare aum supnalem et meritorium Caritatis, et Misericordia. Nostra so resolutio procedit singulariter ex vi aus nalis q p se n' het conexionem c supnali.

Replicasis ex pmisis nalibus (v.g. partem dam) pot seq clo supnalis: Deinde qlibet aus nalis pot imperare aum supnalem: gº et appetus nalis pot intendere efficaciter finem supnalem, et et media supnalia. Distgo aiu: ex pmisis nalibus pot seq clo supnalis p se et ex vi pmissar, ng. p accens, et aliunde vide luminis supnalis occurrentis: Dco ois: Sd solutio applicanda e ad aum nalem q imperat supnalem et sic apparenter ei obus pbamur; n enim negamus, quod p accens poit appetus nalis excitare ad media, et finem supnalem, sed n' p se.

Disp. II.

De Ente in cōi quod est obtum Methæ.

Sec. I.

De quidditate entis.

Quær 1º q̃lenam sit obtum Methæ. multiplex e obti
acceptio, ut iam in Pōiā aperuimus. In p̃senti solũ e q̃stio
d̃ obto agregaōis, qđ continet̃ ꝯ obto tali in tota sua
latitude. Resolũo igr̃ obtum agregaōis Methæ ēē ens in
tota sua amplitudine sumptum. ita Cōn. S. in Metha.
D. 1ª sec. 1ª nº 24. q nostra sn̄ª suffragatr̃ in q̃ntum
solũ extendit ad Ens reale et p. se. et p hac refert Conten.
D. Thom, Toletum, Scot. Ægidium et alios. Alie tn̄
tenent hanc opioem multi DD.

Pr 1º qa Ens p̃ut sic e obtum aliquius sciā, et n̄ e alterius, nisi Methæ. et hoc ostendit ab
exclusioe aliar̃ sciar̃, qa Ens n̄ e obtum Logæ, n̄ Physicæ
n̄ Mathamaticæ, n̄ Theologiæ: gº e solius Methæ. Qđ
vº Ens deat ēē obtum alicuius sciæ et e manifestum qa
Ens h̃et suam peculiarem essiam et p̃petes, ut mox videbimus. Deinde p̃ta affirant̃ spiritũ d̃ Ente q̃tenus Ens
e nix poe existere realiter ꝯ positive ꝯ negative. ꝯ solũ dicitũ
d̃ p ratem. que oia grata t̃ illo demonstrant: g. hæc ab
aliq̃ scia deb̃nt tractari, et hæc intra Methæ Spheram solũ
clauduntr.

R. 2° adjunctū qd Ens in tota sua am-
plectude sit Metha obtum, qa Metha n solū agit d Ente rea-
li et p se sto et d Ente p accens: imo d ente negiuo et rōis
qtenus hæc sīa p qndam analogiam reducuntr ad Ens
reale positiuum: qo oē Ens integrat obtum adeqatū Metha.
Neq obstat qd Ens in tota sua latitude sit analogum nam
ad Scias specificandas n ē necium qd totum obtum sit univocum
sed sufficit qd obtum principaliter tale sit ut ē cois sntā.

Obj. 1° p Buridanis, Scan-
dria et aliis relatis a Ill S. supra citato qi acras Ess
sntas eruditissime egerit, et evidenter refutat, ut illius ē
mos. Obj. enim 1° Metha solū agit d Subia, ut radice
et d accentibus, ut sd ornatus subiæ: qo n het p obto Ens in
omnem Ens. R. ngo ans: nam Metha et tractat d Subia
et accentibus qtenus sd Entia et capacia ad existendum, i-
mo d hoc 1rio agit.

Obj. 2° Metha solū extenditr ad Ens
qd dividitr in decem pramenta: qo n habet p obto in to-
ta sua amplectude. R. ngo ans: qa Metha et agit d Ente
in gnēr sq d sua 1° q ē Ens reale positiuum, imo et tractat de
Ente p accens, qtenus hoc realiter pot existere, ut ē manifestum.

Obj. 3° p Alberto magno. Metha solū
agit d Ente immateriali qd abstrahit a mā sensibili: qo solū
hoc het p obto. R. ngo ans. Prist Metha dicitr Scia nalis
qa agit d Deo: qo solus Deus ē illius obtum. R. ngo: etiam
qa sit Metha agat d Deo d illo n agit qtenus Ens perfecti-
ssimum ē qd et cadit intra sphæram Metha: at uo n sistit
in solo Deo, sd et tractat d Ente creato qtenus hoc het su-
am quidditatem et proprietates quas Metha demon-
strat.

Arg. 4.° contra 1. Et alios: Solum Ens reale et quod hic est obiectum Metha. et ostenditur hoc, quia scientia non agit de Ente per accidens et rationis: ergo. Respondetur distinguendo ant. solum Ens reale et quod est obiectum principalius Metha. transeat, obiectum minus principale neg. ant. nam et Ens per accidens habet suam essentiam de quo potest existere, deinde est Unum, Verum, Bonum, quae sunt proprietates Entis. Praeterea Ens rationis et per analogiam ad Ens reale habet suam quidditatem, et proprietates: ergo et illud et agit Metha. et 2.do et minus principaliter.

Quaer. 2.° quidnam sit obiectum attributionis Metha. Respondetur esse Deum ut Auctor naturae est. Probatur, quia illud est obiectum attributionis alicuius scientiae circa quod ipsa principalius occupatur et ad quod omnia alia tandem dirigit: sed Deus est principalius obiectum Metha. et ad illum tanquam ad ultimum scopum omnia quae speculatur de Ente Creato tandem dirigit Metha: ergo Deus est illius obiectum attributionis.

Inst. 1.° obiectum attributionis Metha. est substantia, et ostenditur hoc quia Metha. principalius agit de substantia tanquam radice et minus principaliter de accentibus tanquam proprietatibus substantiae: ergo haec est illius obiectum attributionis. Respondetur negando ant. et ad illius probationem fateor quod Metham principalius agere de substantia quam de accentibus: verum non sistit in sola contemplatione substantiae, sed quidquid de substantia et de accidentibus agit totum id refert tandem ad Deum tanquam ad Ens perfectissimum, et dignum rerum omnium Auctorem.

Inst. 2.° sed scientia cognoscit obiectum per suas causas: sed Deus nullas habet causas suae existentiae: ergo non potest esse obiectum attributionis Metha. Respondetur ad maj. scientiam debere cognoscere obiectum per suas causas quando illas habet, vel per sua principia et proprietates: deinde vero Deus habeat naturam perfectissimam, ex qua et subsistentia divina dimanant virtualiter omnis deinde habeat sua attributa quae sunt Dei proprietates. Praeterea habeat

Actus ꝯ ꝗa narie et infallibiliter conectit, ideo hac via tamquam naria demonstrat Metha ꝯ per, et hoc sat e ut sit illius obtum. Addo qd et Entia e ad sua ꝯtenus agit et per ut Ente singulari et Absolute Essentia, et sic Deus pot sic, et n' hec cas sua existentia. =

Vens hëat unum ꝯptū obtiuū?

Hac qstio mei iudicio sub aliq cofusioe agitatur a PP. qre aliqli distioe nobis utendum e. Conceptus obtiue unus pot summi late, magis pprie. si late sumatr ita e atq ee tale obtum ut ex ai illius cognitioe n' sit aliud. si sumatr pprie et stricte ita e atq excludere pfecte aliud obtum ita ut ab illo pcindat et hinc dicitr pcisio obtiua. His ita statutis, pr resolutioe diffultatis in titulo pposita =

Dico 1º Ens het ꝯptum obtiue unum, si illud — unum obtiue — sumatr lato mo. Pr qa audita hac voce — Ens — n' ꝯcipimus expsse Deum, Creaturas subam aut Accens: sd aliqd his oibus coe: gº Ens ex suo ꝯptu obtiuo solu dicit unum qd pot existere, n' uº dicit Entia particularia expsse. =

Pr qa Ens ex suo ꝯptu obtiuo n' dicit magis reale qm rationale, et in nostra opinioe n' admittente pcisioes obtiuas, solo statu, et ex pte aiis n' dicit expse dria, qa hac ratioe fit ꝯptus magis expressior: gº sicut ꝯptus ꝯfusus et ꝯpositus Entis n' dicit expsse nisi tm Ens in coi, ide illud qd e potens existere, et in hoc ꝯpta includuntr oia Entia particularia et dria. =

Dico 2º Ens in coi n' het ꝯptum obtiue unum si illud Unum obtiue sumatr pprie, put dicit pcisioem obtiuam

ob aliis partibus. In hac sne conveniunt et nostri adversarii q alioqn admittunt quiddam dotrinas qi late ogerit et legi P. N. in Metha tracta 1º D. 1ª nº 10. Probatur Ens ē illud qd pot existere: sed chria et st entia, ut pote q. pount existere: gº chrīa includunt in Ente. Et hac rāo adeo convincit ut iure optimo admiretur P. Aurt eē aliqm Phūm, q de hoc dubitent. =

Respondent eni aliq AA. ingeniosi chrias eē Ens actu, n. ūo Chrīa. Speciosa sane et ingeniosa responsio. Ipro ad hn AA: Chrīa chrīa hent aliqd eē? si rondeant nego: sic infero: gº datur aliq Entitas q n̄ heat eē et sic ē et n̄ ē Entitas; si rondeant affe: sic urgeo: gº chria st Entia: quod eni het eē Ens ē. Sed chria chrīa hent suam defidem, et species Entis: gº st Ens chrīa et d Ente ridicanti. =

Hac rōe uicti Magistri AA. nouam aliam excogitarunt solutionem. et sic rondent chrias chrīa neq eē Ens, neq n̄ Ens, sed tm̄ chrīa chria. Quod affirmant uariis exemplis, 1º d na in 9º sū, q sm se neq ē abstracta neq cōtracta. 2º d Chro, q sm se neq ē albus neq n̄ albus. 3º d Relationes Divinas, q chrīa neq st Ens a se neq ab alio: et sic de reliquis: gº sola chrīa chrīa neq st Ens, neq n̄ Ens. =

Sed hac solutio n̄ subsistit, ut pote q. inuoluit manifestam cōtradictionem: nam inter eē Ens, et n̄ Ens n̄ pot dari medium: vel eni res pot existere vel n̄: si pot existere, ē Ens, si n̄ pot n̄ ē Ens. Neq illa exempla adducta q. pe cōtraria st magni momenti, in qa ē dauilis doctrina rāo. qa inipsius eē cōtractum vel eē abstrāctum ē gratum, cōgens nā ut ē Chro eē album vel n̄ eē album: et sic nā het suam essentiam sm qm optime intelligitur

independenter a Deo qd sit abstracta & abstracta: et sic Cbus
intelligit hom esse hoïs abstrahendo ab eo, qd sit & n sit albus,
qd e gratum Agent =

Idem dicendum e de relationibus Cbus qui gnent
suum esse respectivum, abscindendo ab eo qd sit Ens a se & ab alio:
at qo nulla res pot pscindi a sua Entitate essiali: et sic Cbria
& hent essiam & n.. qmo eni pot intelligi res sine sua essia: & qo
Cbria quatus heant suum esse, nariium e qd sint Ens, et in Ente
quatus includant =

Arg. adhuc 1o g Scot in 1o dist. 3a. mus
Entis distinguitur ab Ente virtualiter: et ostendit hoc: qa illa dis-
guntur virtualiter qa correspondent diversis Cptus: sed diversus Cptus
correspondet Enti atq illius mo idest Cbria: go hae quatus n in-
cludit in Ente. Rndetur distingd maj mus Entis distinguitur virtualiter
ab Ente g mutuam distinctionem neg. g distinctionem n mutuam, transeat
seat maior; qa licet mus Entis idest Cbria expresse n includat in Ente
attamen includitur satis simpliciter, et ipsum Ens quatus, et expresse
pe includitur in Cbria qtenus e tale ens =

Arg. 2o si mus Entis includeret qua-
tus Ens, perseitas qq q e Cbria subia, foret et subia. et ostendit
hoc qa foret Ens et mus talis Entis, q duo constituunt subiam
sed Cperseitas n pot esse subiam, aliter eet idstica haec propositio
— Cperseitas e subia subia e Cperseitas —: go Ens n includitur qua-
tus in Cbriis. Rndetur distingd min Cperseitas n e subia ut-quod —
conc. n e subia ut — quo — neg min. Unde Cperseitas et Ens ex pte
obiti nullatenus distinguntur: sed sic penes Cptus magis expressos:
sicut Deus, et Deitas ex pte obiti nullo mo distinguuntur
sed tota Cpositio, et distinctio provenit ex pte Cptuum magis expressorum =

Itaq illa Cperseitas in roe Entis e tam
Ens atq ipse gnus Entis, qm abstrahit, et sic haec Cpositio sit

Per maiorem explicaoem ꝯptum. dicitur in subia ut – q̄ –
ga est mus q̄ ꝯstituitur subia et ut – qd – et ubsē. Sed
illud qd addit in argo, qd hec ꝓpositio eet idtica – subia
e Deitas: Perseitas e subia – Dr n ꝯcre idticam. sat
en e qd dicit distin ex pe ꝯptuum ut ꝓpositio n sit idti
ca ut pet in hac – Deus e Deitas: Deitas e Deus –.

Arg 3º Ens ꝯtrahitur ad drias ꝓ gna
subalterna intermedia: sed oes driæ manent extra gna:
ergo n participant gnum Entis. Dr ngd maij: qa Ens ubi
descendit ad drias mediantibus ꝯptibus magis explic et ꝯ
meantibus generibus subalternis. Siqd Ens ita ꝯtrahitr
ad drias infiores sicut ad ipsa gna magis superiora: sed
ad hec ubi ꝯtrahitr ꝓ maiorem explicaoem ꝯptuum, siqdem
includitur statu in ipsis gnibus q et st Ens: go ubi ꝯtra-
hitr ad drias infiores ꝓ ꝯptus magis explicos, qndoqdem
in ipsis drijs statu ꝯtinetr qa ipsa et st Ens –.

Arg 4º in oi ꝯpositioe una pars ꝯponens
manet extra aliam: sed driæ n st extra Ens: go n possunt
ꝯponere aliqd tertium nempe subiam ꝓ dicens [illegible]:
Dr ngd maij, ut pet in ꝯpositioe et distioe includentis ab inclu-
so, in q n est una pars extra aliam ut pet: go a fortiori
in ꝯpositioe Entis et driar. Praeterea sat e ad hanc ꝯpo-
sitioem qd una pars sit extra aliam ex pe ꝯptus magis ex-
pli. et sic fit ꝯtraio manendo dria extra Ens ubi ex pe
ꝯptus expli et sit inclusa in Ente ex pe ꝯptus ꝯfusi –.

Arg 5º sequitr ex hoc qd id sit prius
et posterius seipso. et ostenditur hoc qa id Ens e prius qtenus gnis
superius, et e posterius qtenus e dria inferior ꝯtrahens ipsum
Ens. Dr hoc nullum ee inconveniens in diversis ꝯptuum ma-
gis & minus explicor. et sic id Ens ꝯtrahit & ꝯtrahitur.

Sed qui contrahit hoc fit per conceptum explicitum; qui contrahit est in-clusum in omni multitudine Entium per conceptum confusum. et consequenter hoc totum fiat per rem sive contradictio per diversitatem conceptuum.

Idem dicitur et in opinione Realium hanc contractionem Entis fieri per conceptus magis explicitos, et abstractionem per conceptus confusos: neque enim hi admittunt ullam praecisionem obiectivam sed solum formalem et ex parte nos praecindentis. Gratulor sane Magistro Scoto ceteris quoque eius Realibus, et conformiis nostro Nominali quod omnes nullam reperiunt difficultatem neque deserviunt confusionem in hac contractione entis per conceptus magis explicitos, et in illius abstractionem per conceptum confusum.

Quid ergo tam nobis insultant, et abominantur confusionem quoniam non admittimus praecisiones obiectivas in abstractione nostri Entis. Si ipsi velint nolint nostram amplectuntur sententiam in abstractione et contractione Entis confitemini cum sola praecisione formali. Fateantur igitur opinionem sapientissimorum Nominalium esse verissimam et rationi consentaneam quandoquidem ipsi adversarii eam admittere tenentur, ut Entis abstractionem et contractionem possint intelligere et defendere.

Illud tamen omnino hic advertendum me alligit quod D. non recte distinguere illum conceptum obiectivum Entis: quoniam dicunt habere conceptum obiectivum unum, et non praecindere obiective a differentiis; quod optime potest stare si per illum conceptum obiectivum unum intelligas conceptum copulativum, seu confusum Entis non esse explicite Deum et creaturam, substantiam, aut accidens.

Quemadmodum dicimus in nostra opinione Ens habere conceptum obiectivum unum, idest illum conceptum copulativum et confusum omnium aliorum non esse explicite conceptum hominis et Leonis et in hoc sensu intelligenda est haec doctrina, quod scilicet non sit idem habere conceptum obiectivum unum, atque praecindere obiective a differentiis. est enim res longe diversa. nam praecindere obiective

Et explicite rinderi unam qualitatem ex parte sorti alia nullatenus inclusa: At uo. here istum sortire unum e ee sortum unum in se & quoniam unius quin explicite cognoscatur quoad oia connotata q in se stinet.

SEC. II
In q consistant rer essentia?

Ens potest sumi pro existia, & pro pote seu capacite ad existendum extra cas. et in hoc sensu reciprocatur cu essia rei. Ens igr prout significat rem existentem et importat ipsam essiam, nam impossibile e qd res aliq existat quin heat suam essiam.

Quaeres 1o. Ens ante qm existat extra cas. sit aliqd positivum. qd id e atq querere an essia rer ante qm existant consistant in aliq positivo, & potius negtivo. Resolus 1o. Essia rer ante suam existiam extra cas n sit aliqd positivum actuale. Ita D. Thom. q. 3a de pota. art. 5e Arist. in 1o. d. 35. et Soto. 5o. Metha. cap. 6o. q. 4o. Coll. Compl. in Metha. d. 31. sec. 2a. et Hurt. et Oviedo et alii.

Pr. 1o. qa si essia rer ante sui existiam hent aliqd esse positivum actuale, & hoc ee e creatum et productum & increatum et improductum. 1um. n pot ee, qa pro Fidem nulla creura habuit ee actuale ab aeterno ut definit in cap. Firmiter de summa Trinitate. 2um. et dici n pot. nam et de Fide e nullam creuram ee improductam et increatam, alias eet Deus: go nullum ens creatum ante suam existiam het ee positivum actuale.

Inst: bn poterat illa creura ee ab aeterno quoad essiam, n uo. quoad existiam, et sic iam eet dicta

a Deo. Sed contra quia essentia ut supponitur erat aliquid positivum actuale, et actualiter existens, et sic iam illa creatura esset tam aeterna quam ipse antea in actuali existentia atque Deus ipse. Praeterea illa existentia et habet suam essentiam ac proinde similiter talem essentiam actualem positivam foret increata et improducta. =

Probatur 2° eadem resolutio quia habere esse actualiter positivum reale nihil aliud est quam existere sed creaturae non existunt ab aeterno: ergo non habent aliquid positivum actuale. Et quia posse intelligere non est actu intelligere, posse mori non est actu mori et: ergo similiter posse existere non est actu existere. =

Dices: licet non sit actu existentia est tamen actu essentia rei. Sed contra quia existentia non habet esse actuale ab aeterno. Praeterea essentia physica actualis non est ante actualem generationem compositi: ergo neque essentia metaphysica est actu ante actualem existentiam rei: ergo sicut ante generationem solum datur essentia physica potentialis et non actualis, sic ante actualem productionem entis extra causas non datur illarum essentia actualis positiva, sed tantum potentialis metaphysica. =

Probatur 3° quia si essentia rerum ab aeterno sunt aliquid positivum actuale quando actualiter producuntur non fierent simpliciter ex nihilo, sed ex aliquo positivo actuali antea: si nihil in rerum natura praesupponere crearetur, siquidem creatio fit ex nihilo. =

Replicabis: aliquid esse essentiam rerum ante existentiam sit aliquid positivum actuale sed diminutum et non ita perfectum sicut post existentiam. Sed contra quia hoc esse diminutum actuale vel est positivum vel negativum. Non est negativum secundum ipsos adversarios, positivum actuale et non potest esse. Siquidem sunt res non crearentur ex nihilo: ergo numquam potest esse aliquid positivum actuale licet diminutum. =

Oppositam sententiam tenent Caietanus, Capreolus, Henriques, Albertinus, Chasdus, et alii quos refert

Legi P. Dollet q. 50, sec. 1a. nec dissentire videtur P. Arr. q. 11 No. 10 p. qa ostq. 1o. creaturae ante suam existiam conecuntur d[iv]ina vizione, stant enim illius, et virtute d[iv]ina: go. hent ee obtinuum actuale et reale positivum. Ri. ngo. 9tiam qa et Deus cognoscit impoibilia et 9 illas het conexionem ut diximus in physicis, et tn impoibilia n' het ee actuale positivum: ut eni Deus cognoscat Chymeram, et ad illam referatur, sat e qd cognoscat illam ee impoibilem et qd si hac poibilis eet, Deum redderetur impoibilis, ad hoc eni narium n' e ee actuale positivum, sed sufficit negativum. =

Arg. 2o. res create ante suam existiam collocantur in predicamento: go. hent ee positivum actuale. Ro ngo 9tiam, qa res ante qm existant ponuntur in pramento n' qm ee actuale positivum, sz qm ee poibile, qd sat e, ut demonstrentur cpetes ipsar rer, et videatur 9ia, et disvia, qm inter se hent. =

Arg. 3o. de Ens ante sui existiam e ver, et het reliqs cpetes Entis: imo oia prata esialia de eo verificari poiunt; vg de Antechristo dici pot ab aeterno qd sit Ens, vivum, ho, etc.: go ab aeterno het ee reale au. Ri. ngo 9tiam, qa illa prata verificantur de illo ee poibili, et obtino conexi, nec eni reqrunt existiam actualem, ut afirmentur. siqd hanc sz reqrunt, pradicata 9gentia intrica. Nam hac prao — Antexpus e ho — id valet atq hac — Antexpus het esiam humanam, et qn existet esiato existet ho. =

Repetit. Antexpus het actualem n' rugniam ut existat: sz hac n' rugnia det fundari in ee positivo actuali: go. iam nunc het ee actuale positivum. Ri. ngo min. illa eni n' rugnia fundatur in ee positivo poibili, et per existe

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

Nam 1º actualem exitionem spatium imaginarium e qd posi tivum formale, et tn fundat actualem negationem corporis, a q. re pleri n. pot. =

Arg. 4º de eris ab æterno e possibile: q. illius possibilitas e actualis ab æterno. R. ad istiam in ea latere ingentem æquivoc. in illis vbis possibilitas e actualis ab æterno n. en negamus qd illa possibilitas ab æterno sit talis. id tn asserimus n. here existiam actualem ab æterno. =

Declaratr hæc doa ab optimo exemplo d. futuris. nam dies crastina iam hodie e futura. et tn hodie actualis n. existit. qa illa vbus — e futura — n. denotat actualem existiam hodiernam, sed futuritionem, et existiam pro cras. ita solo hæc propositio — Antexpus ab æterno e pble — n. explicat Antexpum here existiam ab æterno, sed here possibilitatem ab æterno ut existat in tempore. =

Unde qd ut bn aduertit Cl. Card. implicat in vbis dicere — Antexpus e ab æterno pure possibilis — illa particula — est — sumatr stricte prout significat existiam et actualitatem. nam mera possibilitas rei excludit actualitatem et existiam, aliter id ualeret illa propositio — Antexpus e possibilis — atq. hæc — Antexpus iam nunc existit — qd e plane falsum. idem igr ualet hæc pratio — Antexpus e possibilis — atque — Antexpus pot existere. et in pratis Antexpi n. datr repugnia, sic n. implicat qd Antexpus existat ... ho ...

Proponitr uerior sn.ª

Resoluo 2º essia rerum ante existiam dicuntur in primo predicato ita ut possibilitas intrinseca rerum dicat in recto propriam entitatem rei possibilis, et in obliquo n. repugniam ad existendum. ita Cl. S. Card. Vasq. Bellarmin, Valentia, Ferrice, Arriaga et alii

quos refert et seqr P. L. q. 2a n. 210. Pr 1o qa nihil aliud e. here ee positivum poale, qm ab aeterno poe existere: sed creatura ab aeterno hebat poam ad existendum positive: g. st aliqd positivum poale. Pr 2o qa res existens et possibilis e. ead. q. ad Entitatem, st res existens het ee positivum actuale: g. res possibilis het ee positivum poale.

Dr qa res possibiles n. st pure nihil: et ostenditr hic, qa res possibilis et existens sunt sim rectum, et quad entitatem st ead. aliter Deus possibilis et Deus existens eet a se distincti divisim, et n. poet unus de alio ad invicem affirmari. qd tn e. falsum: sed res existens n. e. pur nihil, imo e. aliqd positivum actuale: g. similr res possibilis n. erit mer nihil, sed aliqd positivum poale.

Arg. 1o Essia rer st ab aeterno: g. n. distinat in aliq positivo, ? nihil positivum dedit ab aeterno pter Deum. Distingt ans, essia rer st ab aeterno sm ee poale, cedo. sm ee actuale, neg ans; et in hoc ee actuali solus Deus e. ab aeterno, qa solus ille ab aeterno nasci existit realiter ae, creatura vo sm poalis obtine.

Arg. 2o res existens simplr het ee. res vo possibiles nullum ee het: g. possibilitas rer distat in solo ee negativo. Distingt 2am pem antis: res possibilis nullum ee het positivum actuale, cedo. nullum ee positivum poale, neg ans. Quod vo res possibilis diceret in ordine ad ee actuale existia, evidens signum e. ee aliqd positivum in poa: nam in q. (qdo) distinguitr Chymera qa q. e. impossibilis ab obiecto possibili? certe solu in eo, qd Chymera sit pur nihil poale, et ideo n. dicat ordinem ad ee actuale positivum: obiectum vo sit aliqd poale positivum, et ideo dicat rum ad existiam positivam actualem.

Arg. 3o